

der eet, da det formentlig vilde være alt for omstændeligt at tage Hensyn til mere eller mindre tilfældige lokale Prisbevægelser, vil der være at tilvejebringe et enkelt Gennemsnitspristal for hver Vare for hvert Finansaar. Dette Pristal kan tænkes at fremkomme paa forskellige Maader. Den Fremgangsmaade, man har tænkt sig som den rimeligste, er følgende. Naar Kvartalsindberetningerne foreligger, sammenlægges Prisopgivelserne indenfor hver Kommune-gruppe (Hovedstad, Provins-købstæder, Landkommuner), og Summen divideres med Antallet af Prisopgivelser. Dette sidstnævnte Tal vil for de to sidstnævnte Kommune-grupper Vedkommende svare til Antallet af indberettende Kommuner. At give Kommunerne forskellig Vægt ved Udregningen af Gennemsnittet vil der formentlig kun være Anledning til for Hovedstadskommunernes Vedkommende. Hvis man imidlertid for disse bevarer den nu bestaaende Ordning, hvorefter der indberettes Priser for en Flerhed af Distrikter, vil de tre Kommuner indenfor Hovedstaden faa omtrent den Vægt i Gennemsnitsberegningen, der svarer til deres indbyrdes Størrelsesforhold. For hver Kommune-gruppe beregnes dernæst et simpelt aritmetisk Gennemsnit af Kvartalspristalene, idet der ikke ses at være nogen Grund til at tillægge de forskellige Aars-tider forskellig Vægt. Endelig beregnes for hele Landet et Middeltal af de tre Kommune-grupper Aarsgennemsnit for Varepriserne og for Huslejen. Ved den sidstnævnte Beregning kunde der være Spørgsmaal om, hvorvidt det er rigtigt at lade hver af de tre Kommune-grupper veje lige stærkt. Da det imidlertid ikke er den absolute Pris, men Prisændringerne, der har Interesse i nærværende Sammenhæng, vil der neppe være tilstrækkelig Grund til at fravige Reglen om at anvende simpel Middeltalsberegning, — saa meget mindre som det vil være vanskeligt at opstille en vel begrundet Regel for Tildeling af forskellig Vægt for hver af de tre Kommune-grupper.

Til § 5.

Forudsætningen for, at den hele Lønreguleringsforanstaltning kan gennemføres paa tilfredsstillende Maade, er, at der haves til Raadighed gode og paalidelige Oplysninger om, med hvilke Mængder de forskellige Varer indgaar i Tjenestemændenes Forbrug. I de Forslag, der tidligere har været fremsat angaaende bevægelig Løn, har man søgt paa forskellige Maader, der alle synes mere eller mindre utilfredsstillende, at komme ud over dette vanskelige Punkt (se f. Eks. Fengers og Steens Forslag i Kommissionsbetænkningen af 1857 samt Blems Forslag af 1905, der begge er aftrykte som Underbilag.) Naar Muligheden for at gennemføre Tanken om bevægelig Løn nu er langt større end nogen Sinde før, skyldes det ikke mindst den Omstændighed, at der foreligger en officiel statistisk Undersøgelse af Forbruget i danske Tjenestemandsfamilier paa Grundlag af Regnskaber, førte i Aaret 1916. (Statistiske Meddelelser, 4. Række, 54. Bind, 4. Hefte). De paagældende Regnskaber omfatter Budgetter fra omkring 2000 til 10 000 Kr. og derover. For saa vidt er der Mulighed for at beregne Lønregulerings-tal særskilt paa Grundlag af Forbrugsfordelingen i Familier paa forskelligt Indtægtstrin. Medens man har anset det for rimeligt at anvende en saadan Differentiering ved den foran omtalte Deling af Lønningerne i en fast og en bevægelig Del, forholder Sagen sig imidlertid anderledes her, hvor Talen er om Beregning af det Tal, der bestemmer Lønreguleringsprocenten, d. v. s. det Tal, der angiver, med hvor mange Procent den bevægelige Del af Normallønnen skal forøges eller formindskes (Lovforslagets § 6, 3. Stykke). I Tilfælde af en Ændring i Prisniveauet, der rammer alle Forbrugsvarer i samme Forhold, er det ganske ligegyldigt, om man lægger Regnskaber for højt lønnede eller lavt lønnede Tjenestemænd til Grund for Beregningerne. Kun hvis Varepriserne forandres i væsentlig uens Grad, kan Valget af Beregningsgrundlaget faa Indflydelse paa Resultatet. Forskellen med Hensyn til det Forhold, hvori de forskellige Arter